

noget, der fortjener Støtte. Jeg tror, at det er den bedste Vej at gaa, at Kommuner, Stat og private i Fællesskab støtte Sagen. Men dette Fællesskab maa man have i Orden, inden Staten bliver ved fra sin Side at forhøje sine Bevillinger. Der er, som sagt, i denne Vinter afgaaet en Skrivelse til Kommunerne, hvori der bliver lagt Vægt paa, at der gives et større Tilskud til de Bogsamlinger, som faa et betydeligt Tilskud af private, og som gaa godt, end til dem, som Kommunerne ikke tage sig af. Naar dette er ordnet, er Tiden kommen til at lade Statskassen give yderligere Tilskud. Den i Aar foreslaaede Forhøjelse paa 1,000 Kr. svarer dog til den Velvillie, Ministeriet har vist og viser, og som fremdeles giver sig Udtryk i denne Skrivelse. Alt dette har jeg meddelt Finansudvalget, og dette har ved netop ikke at gøre nogen Indstilling om Andragendet vist, at det har sluttet sig til Ministeriets Betragtning i saa Henseende. Jeg tror, at Sagen er i god Gænge for Folkebogsamlingernes Vedkommende, og det er min Overbevisning, at naar private, Kommunerne og Staten her komme til at virke i Fællesskab, vil Sagen komme i den Gænge, vi skulle have den i, naar den i Virkeligheden skal bringe tilsvarende Nytte. Thi det er jo saaledes, at naar Staten alene skal støtte, ville Folkebogsamlingerne let blive mindre vel bestyrede, og der vil blive passet mindre godt paa Bøgerne, men naar Folk selv skulle være med til at betale, og Kommunerne ogsaa ere med, vil Kontrollen blive bedre. Staten har ingen anden Kontrol end den, der føres gennem Kommunerne og de private. Hermed tror jeg tilstrækkeligt at have udtalt mig om min Stilling til samtlige foreliggende Indstillinger, og jeg har intet yderligere at tilføje.

Jensen-Knudstrup: Det er i Anledning af Indstillingen Nr. 16, at jeg har bedt om Ordet. Jeg skal ikke gentage de mange anerkendende Udtalelser, der ere faldne baade fra Kredens Folketingsmand ved Finanslovens Behandling og nu fra den ærede Ordfører og fra den højtærede Ministers Side, men jeg har særlig Adkomst til at tale lidt med om den Sag, fordi jeg har personlig Erfaring med Hensyn til det Arbejde, der gøres der i Silkeborg. Jeg har nemlig gentagne Gange i Timevis opholdt mig i Warmings Klinik for ganespaltelidende, overværet Øvelserne og set paa Arbejdet, og har i lange Samtaler drøftet Spørgsmaalet med den paa-

gældende Leder af Klinikken. Jeg vil derfor gerne sige et Par Ord om denne Sag, som ingen anden, der ikke har personlig Indtryk af Arbejdet, kan sige. Jeg vil da begynde med at sige, at jeg tror, det er rigtigt, hvad der er blevet sagt, at Tandlæge Warming i Silkeborg er Grundlægger af og har banet Vej for en ny Behandlingsmaade af disse ulykkelige Børn. Hans Metode anvendes i alt Fald ikke fuldt ud andre Steder, heller ikke her i København. Medens den ældre Metode bestaar i, at Arbejdet fordeles paa to Hænder, Lægens, der behandler Lidelsen, og Lærerens, der indøver Barnet i at tale, saa bestaar Warmings Metode i at samle Arbejdet paa een Haand og forene Lægens og Lærerens Gerning i een Person. Ved mangeaarige, energiske Studier af Lyddannelseslæren har Warming sat sig saaledes ind i Sagen, at han ved Siden af at have studeret Lægens Gerning, i det Stykke ogsaa kan udføre Lærerens under sin egen personlige Ledelse. Hans Metode adskiller sig altsaa fra andres deri, at medens Patienterne ellers fra Lægen, der udfører den mekaniske, tekniske Del af Arbejdet, gaar til Skolemanden, der søger at bibringe Børnene Evner til at tale under de ny Forhold, saa udfører Warming begge Dele af Arbejdet selv under sin egen, personlige Ledelse. Jeg vil gerne, at man skulde lægge Mærke til dette, idet her altsaa er en Privatmand, som under store, økonomiske Ofre og med Anvendelse af megen Tid og Taalmodighed er naaet til at bane Vej paa dette Omraade, og dette staar det offentlige sig vel ved at paaskønne. Behandlingsmaaden bliver ved hans Metode langt mere individuel, idet Misdannelserne og Patienternes Ulemper derved ere yderst forskellige. Ganen maa derfor afpasses, medens Patienterne foretage Taleøvelserne, og den kunstige Gane afpasses da efter de forskellige individuelle Misdannelser i Svælget og de øvrige Taleredskaber. Ganen faar altsaa først sin fuldstændige Form efter en lang, individuel Behandling, under hvilken de forskellige Hjælpemidler ere anvendte og prøvede paa Barnet under denne kyndige Mands Ledelse. Særlig har dette maaske Betydning for de jyske Børn, idet de i denne Klinik faa Lov til at tale deres egen Dialekt. Dette er en stor Forskel fra, hvorledes Forholdet bliver for Patienterne, naar de komme her til København, idet de her samtidig med at de faa Behandlingen med den kunstige Gane, og hvad dertil hører, næsten skulle